

ændret i Overensstemmelse hermed, beror dette paa, at den sidstnævnte Egenskab i og for sig maa være det afgørende for de Hensyn til de i Udlandet gældende Regler, hvorom der her er Spørgsmaal, og da navnlig ogsaa uden Hensyn til, om den paagældende maatte være bleven domicileret her i Landet. Idet man derhos paa den ene Side har medtaget det i § 1 Nr. 5 b nævnte Forhold blandt dem, med Hensyn til hvilke Udlændinge ikke mindre end Indlændinge skulle skaffe Forloverattest, paa den anden Side har indskrænket Omraadet for det af Udlændinge særlig fordrede Bevis for Ægteskabets Tilstedelighed efter Hjemstatens Love til alene at gælde, at Forældres eller andre vedkommendes Samtykke foreligger eller ikke ernødvendigt, mener man gennem Reglerne i denne Paragraf at have truffet en Ordning, som hverken lægger urimelig Hindring i Vejen for Udlændinges Giftermaal her i Landet eller frister Udlændinge til at søge hertil i det Øjemed at omgaa deres Hjemlands Ægteskabslovgivning.

Endnu fremhæves, at medens man i § 1, sidste Stykke, har ment udtrykkelig at burde betone, at Forloverne skulle være bosatte her i Landet, er der i § 2 foreslaaet en nærmere betinget Undtagelse herfra for Forlovare for Udlændinge.

II. Ægteskabets Indgaaelse.

Dette Afsnit indeholder Reglerne for den administrative Ordning med Hensyn til Ægteskabets Indgaaelse. Opgaven har her været at finde det rette Udtryk for og en hensigtsmæssig Gennemførelse af den Grundtanke, der har fremkaldt Lovforslaget: Ordningen af Ægteskabets Indgaaelse som en borgerlig Akt, hvor Vægten ligger paa den af Parterne efter forudgaaet lovlig Omgang afgivne Erklæring for vedkommende borgerlige Myndighed. I Henseende til Ordningen af denne borgerlige Myndighed haves der for saa vidt et Forbillede, som den tidligere nævnte Lov 13. April 1851 i de der ommeldte Tilfælde i det hele henlægger den til Underøvrigheden (Magistraten, hvor en saadan findes). Det foreliggende Lovforslag har imidlertid lige saavel som det tidligere vedtagne private Lovforslag kun delvis fulgt dette Forbillede. Ved en almindelig og bindende Indførelse af borgerligt Ægteskab maa Forholdet nødvendigvis stille sig væsentlig forskelligt fra de Undtagelsestilfælde, hvor hidtil Loven af 1851 har skullet gribe ind. Ligesom

Regeringen overhovedet for Befolkningens egen Skyld maa anse det for rettest, at der aabnes en saa let og bekvem Adgang som muligt til at møde hos Ægteskabsforstanderen, saaledes har man ogsaa ganske særlig, som allerede ovenfor i de indledende Bemærkninger fremhævet, lagt Vægt paa at muliggøre en hurtig og bekvem Tilslutning af en kirkelig Indvielse af Ægteskabet for det store Flertal, som ogsaa fremtidig tør forudsættes at ønske en saadan. Medens man derfor (§ 3) vel ikke har kunnet nære Betænkelighed ved i Kjøbenhavn og Købstæderne samt paa Frederiksberg at henlægge Hvervet som Ægteskabsforstander til den sædvanlige Underøvrighed (Magistrat) — saaledes at dog i Kjøbenhavn vedkommende Borgmester kan autorisere en eller flere Personer til paa sit Ansvar at udføre de paagældende Forretninger, og uden for Kjøbenhavn en autoriseret Fuldmægtig hos vedkommende Øvrighedsperson i dennes Forfald kan træde i hans Sted — har man derimod for det øvrige Lands Vedkommende foretrukket, at der for hver Kommune — eller hvor Kommunen bestaar af flere Sogne og Afstandene eller andre Forhold gøre det ønskeligt, for hvert Sogn — findes en særskilt Ægteskabsforstander, beskikket dertil af Amtsraadet efter Underøvrighedens Indstilling. Hvervet er da tænkt som et borgerligt Ombud gældende for 3 Aar og med Ret til Fritagelse for Nyvalg i de første 3 Aar derefter. At Præster og Lærere ved Folkeskolen ikke kunne beskikkes, maa være en naturlig Følge af hele Lovforslagets Tanke. Kundgørelse af Valget er foreskrevet paa samme Maade som i § 5 bestemt med Hensyn til Kundgørelse af det tilsigtede Ægteskab. De af muligt Forfald for en Ægteskabsforstander opstaaende Vanskeligheder søges fjærned ved Bestemmelsen i § 3, sidste Punktum.

Den Fremgangsmaade, der vil være at følge af Parterne, som ønske at indgaa Ægteskab, fastsættes i §§ 4—8. Meddelelse i saa Henseende skal ifølge § 4 ske til Ægteskabsforstanderen paa Brudens Hjemsted (fast Ophold; jfr. om Ordningen, hvor Bruden ikke har saadant her i Landet, Paragraffens 4de og 5te Punktum, der i saa Henseende ændrer det private Lovforslag); han prøver derefter de ham forelagte Bevisers Tilstrækkelighed (jfr. §§ 1 og 2) og udsteder, naar alt er befundet i Orden, Kundgørelse som nærmere i § 5 bestemt. Om Betydningen af nedlagt Forbud mod Ægteskabet handles i